

عنوان مقاله:

تحلیل معنایی گواهنمایی در زبان فارسی

محل انتشار:

مجله زبان فارسی و گویش های ایرانی، دوره 4، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

راحله گندمکار - استادیار زبان شناسی همگانی، دانشگاه علامه طباطبائی تهران

خلاصه مقاله:

گواهنمایی مقولهای زبانی است که بر اساس آن، گوینده باید منبع اطلاعات گفته‌اش را در قالب تکواژ یا عنصری صرفی در جمله بازنمایی و مشخص کند که آیا گوینده، رویداد را دیده، شنیده، استنتاج کرده یا به شکل دیگری کسب کرده است. نگارنده ضمن بررسی نمونه‌هایی از فارسی گفتاری به بررسی گواهنمایی در فارسی امروز پرداخته و به روشی توصیفی تحلیلی به این نتیجه رسیده است که دست کم بر مبنای چند دلیل عمده نمیتوانیم به وجود گواهنمایی در فارسی قائل باشیم: نخست، در فارسی عنصر صرفی اجباری در قالب تکواژ یا واژه‌بست برای نمایش اختصاصی گواهنمایی وجود ندارد؛ دوم، اشاره به منبع اطلاعات نه به کمک ابزارهای صرفی، بلکه از طریق وجه فعل و به کمک «جمله»، آن هم به صورت اختیاری بازنمایی میشود؛ سوم، وجه مقولهای جهانی است، اما گواهنمایی ویژه تعداد محدودی از زبانهاست؛ چهارم، اگر وجه را از فعل کنار بگذاریم، امکان بازنمایی معنایی این مفهوم به طور کامل از بین میرود؛ پنجم، این مقوله در زبانهای جوامع کوچک و با فرهنگی نه‌چندان پیشرفته، در قالب نظامی بسیار پیچدهتر به کار میرود.

کلمات کلیدی:

گواهنمایی، وجه، معنی، فرهنگ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1990085>

